

udsættes i § 4. Andet har ikke været min Tanke den Gang. Jeg maa bestemt fastholde med Hensyn til Tilgangen til Forplejningskorpset, at vor Opfattelse har været den — og jeg tror ikke, at der foreligger noget, som kan afkræfte det — at ingen anden kan komme ind i Forplejningskorpset end de 72, som aarlig udskrives dertil. Det er det faste Standpunkt, som vi maa holde paa i denne Sag. Den ærede Minister erklærer nu, at 6, som ere i Forplejningskorpsets Underofficersgrader — højere ere de vel ikke komne endnu — ikke have hørt til disse 72. Dermed er det givet, at vi maa opfatte deres Indtræden og Væren i Forplejningskorpset som en Ulovlighed. Det er mig for øvrigt ikke klart endnu, hvorfor den højtærede Krigsminister — nogle af disse Tilfælde bærer han jo dog selv Ansvar for — overhovedet har forsat dem til Forplejningskorpset. Han har jo de 72, og de ere sikkert lette nok at faa; der er sikkert endnu, ligesom da jeg i sin Tid var blandt Ansøgerne, nok, der søge at komme til Forplejningskorpset; saa der er sikkert ingen Mangel paa de 72. Hvorfor er Ministeren da gaaet uden for Loven i saa Henseende og har forsat andre dertil? Dette med Hensyn til Forsættelserne. — Med Hensyn til Forfremmelse er der endnu noget, som ikke er mig ganske klart. Den højtærede Minister sagde, at disse Folk alle havde opfyldt Betingelserne efter § 5. De havde gennemgaaet de fire Maaneders Rekruttskole, de af dem, der vare bløvnne Korporaler, havde bestaaet Prøven, og de andre havde gjort 7 Maaneders Tjeneste som Underkorporal. Saa vil jeg da blot endnu spørge, om den Prøve, som de saaledes have bestaaet, er den, der omtales i § 5, og hvoraf der kun holdes 2 om Aaret, altsaa de reglementerede Prøver (*Krigsministeren*: Ja, netop). Naa, ja, for man kunde jo ellers der nærmest have tænkt sig, at man havde afholdt det, som jeg før kaldte en Kakkellovnsseksamen, men saa kan det maaske siges, at man formelt har overholdt Betingelserne efter § 5. Men ét vil jeg dog udtale over for den højtærede Krigsminister — at den højtærede Minister skulde indrømme mig det, at det dog er og bliver i Strid med Lovens Forudsætninger, hvis man har forfremmet disse Korporaler ekstraordinært hurtig med Forbigaaelse af ældre Korporaler i Korpset. For ikke at risikere noget, vil jeg afhente en Besvarelse fra den højtærede Minister i saa Henseende. Naar den højtærede Minister afviste enhver Tidsgrænse for Udnævnelsen

af Korporal til Sergent og sagde, at det havde man Lov til at gøre saa hurtig, man vilde — og dette var jo sagt særlig med Hensyn til den Sergent, som i Løbet af 3 Uger avancerede fra afskediget Sergent i Artilleriet til Sergent i Forplejningskorpset — saa kan den højtærede Minister have Ret i, at der ikke i Loven staar noget om, hvor lang Tid han skal have været Korporal, inden han bliver Sergent, men Forudsætningen for Loven — og det fremgaar tydelig nok af, hvad jeg citerede før — var, at ingen »fremmed« maatte udnævnes med Forbigaaelse af de ældre Kræfter i Korpset. Jeg kunde derfor ønske en Udtalelse fra den højtærede Krigsminister om, hvorvidt ikke dette meget hurtige Avancement for de udnævnte Underofficerers Vedkommende er foregaaet med Tilsidesættelse af andre Kræfter i Korpset.

Krigsministeren (*Tuxen*): Jeg tror ogsaa, jeg kan give fuldstændig tilfredsstillende Forklaring. Der er først Spørgsmaalet om den paagældende Sergent — det er jo egentlig dette Tilfælde, der har vakt den største Opsigt, og det var ogsaa det, der var Genstand for Forespørgslen under Finanslovforhandlingen. Den Gang denne Sergent optoges i Forplejningskorpset, var der i Henhold til, hvad der blev fremdraget ved den Lejlighed, kun een af Korpsets Korporaler, der ønskede Udnævnelse til Sergent, men han egnede sig ikke dertil, og han er den Dag i Dag — og nu er det jo længe siden — endnu ikke udnævnt til Sergent. Spørgsmaalet, om man ikke derved forbigik andre, er mig meget kærkomment, fordi det giver mig Lejlighed til at sige, i hvilken Anledning Krigsbestyrelsen har gjort dette Skridt; thi det maa jeg erkende, det var netop et Moment, der kom stærkt frem i Ordførerens sidste Foredrag, at det er § 4, vi skulle holde os for Øje — § 5, erklærede jo Forespørgeren selv, er tilfredsstillende, og denne Paragraf udtaler vel, at Forplejningskorpset faar sin bestemte Tilgang, men den Paastand, at der ingen anden Tilgang maa komme, har ikke været bestemt udtalt, det tror jeg nok, den ærede Ordfører vil erkende; dels fremgik det ikke tydelig efter, hvad jeg oplæste af de Forhandlinger, der bleve førte, da Loven for to Aar siden var for; men det stod heller ikke Ordføreren klart ved den Interpellation, der fremkom under Finanslovbehandlingen, for da var det et andet Moment, der blev fremdraget. Det har heller ikke været det i Dag, da Ordføreren fremsatte sin Forespørgsel; det blev nemlig da flere Gange fremhævet, at det